

Prosím? Zvedám ruce, abych ho umlčel. Tohle už přehání. Vždyť jsem dospělý, proboha. „Anu do toho netahej. Není to žádná sprostá zlatokopka.“

„Já přece nemluvíím o Aně.“ Zvedá se a přistupuje ke mně. „Mluvíím o tobě. O tom, jak dostojíš svým povinnostem. O tvé mravnosti a spolehlivosti. O tvé schopnosti obstát v manželství!“

„Sakra, tati, bylo mi patnáct!“ rozkřiknu se na něj. To už jsme těsně u sebe a zlostně na sebe zíráme.

Proč ho to tak sebralo? Víím, že jsem pro něj byl odjakživa jenom zklamáním, ale ještě nikdy mi to nedal tak jasně najevo.

Zavírá oči a v prstech si stiskne kořen nosu. Mimoděk si uvědomuju, že ve stresu dělám to samé. Je to gesto, které jsem od něj okoukal, ale jinak představuju jablko, které padlo hodně, opravdu hodně daleko od stromu.

„Máš pravdu. Byl jsi zranitelné dítě. Dítě, které nechápalo, že se na něm Elena dopouští strašné ohavnosti. Ale bohužel jsi to nepochopil ani později, protože ses s ní dál stýkal nejen jako s rodinnou známou, ale i pracovně. Oba jste nám celé ty roky lhali. A to mě trápí nejvíc.“ Jeho hlas pozvolna klesá. „Byla to blízká kamarádka tvé matky. Mysleli jsme, že je to dobrá přítelkyně. A přitom... Musíš s ní přerušit veškeré obchodní styky.“

Zatraceně, Carricku.

Mám chuť mu říct, že ze mě Elena dostala to nejlepší a že bych se s ní přestal stýkat už dávno, kdybych si myslel něco jiného. Ale víím, že by to bylo zbytečné. Neposlouchal mě, když mi bylo čtrnáct a já měl problémy ve škole, tak proč by mě poslouchal teď?

„Už jsi domluvil?“ procedím trpce mezi zuby.

„Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl.“

Otáčím se k odchodu. Už jsem toho slyšel dost.

„Zamysli se nad tou předmanželskou smlouvou. V budoucnu by ti mohla ušetřit spoustu trápení.“

Ignoruju ho. Opouštím pracovnu a rázně za sebou zavírám dveře.

K čertu s ním!

Grace stojí v hale.

„Proč jsi mu to říkala?“ štěknu na ni, ale Carrick mě následuje ven, takže mi Grace neodpoví. Jenom ho propíchnu mrazivým pohledem.

Jdu pro Anu. Pojedeme domů.

S náladou pod psa následuju kvílení do herny, kde spatřím, jak Elliot společně s Anou kráká do mikrofonu *Ain't No Mountain High Enough*. Kdybych nebyl tak vytočený, zasmál bych se. Elliotovo falešné skřehotání se skutečně nedá nazvat zpěvem a bohužel zcela přehlušuje Anin melodický hlas. Naštěstí se skladba blíží ke konci, takže jsem ušetřen nejhoršího.

„Myslím, že se Marvin Gaye a Tammi Terrellová obracejí v hrobě,“ poznamenám suše, když dozpívají.

„A já měl dojem, že jsme to ztvárnili vážně dobře,“ namítne Elliot a teatrálně se uklání Mie a Kate, které jim se smíchem a přehnaným nadšením tleskají. Rozhodně jsou všichni namazaní. Ana se culí, trochu se červená a moc jí to sluší.

„Jedeme domů,“ oznamuju jí.

„Ihned zvažní. „Právě jsem se domluvila s tvou mámou, že tady přespíme.“

„Vážně? Tak najednou?“

„Ano. Už nám přinesla věci na spaní. A já se těšila, že se vyspím ve tvém pokoji.“

„Zlato, doufala jsem, že tu zůstanete,“ ozve se prosebně matka ze dveří. Carrick stojí hned za ní. „Kate s Elliotem tu taky přespí. Líbí se mi, když vás mám všechny pod jednou střechou.“ Natáhne se a sevře mi ruku. „Zvlášť, když jsme o tebe málem přišli.“

Spolknou tichou kletbu a snažím se udržet nervy na uzdě. Moji příbuzní jsou zjevně neteční vůči napětí, které by se tady dalo krájet. U Elliota mě to ani nepřekvapuje, ale od Mii bych přece jen čekal trochu víc důvtipu.

„Zůstaňte, synu. Prosím.“ Otcovy oči se do mě propalují, ale jeho výraz je laskavý. Jako by mi před chvílí neřekl, že jsem pro něj totálním zklamáním.

Znovu.

Nevšímám si ho a odpovídám matce. „Dobře.“ Ale jenom proto, že se na mě Ana dívá tak úpěnlivě. A taky vím, že kdybych odešel s touhle náladou, úplně bych ten krásný den zardil.

Ana mě s úlevou obejmje. „Děkuju,“ zašeptá. Usměju se na ni a temná mračna nad mou hlavou se protrhávají.